

LITTERATUR

- ANONYM, 1927: Revideret fortegnelse over Danmarks Fugle paa Grundlag af E. LEHN SCHIØLERS liste i »Danmarks Fugle«. – Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 21: 1–53.
- JENSEN, B. & RABØL, J., 1963: Toppet Lappedykker. – Feltornithologen 5: 65–67.
- JESPERSEN, P., 1946: The Breeding Birds of Denmark. – Copenhagen.
- LØPPENTHIN, B., 1946: Fortegnelse over Danmarks Fugle. – København.
- 1950: Bird List of Danish Vertebrates. – Copenhagen.
- PREUSS, N. O., 1961: Lappedykkere. – Feltornithologen 3: 79–83.
- 1962: Lappedykkere. – Feltornithologen 4: 54.
- 1963: Lappedykkere. – Feltornithologen 5: 20–21.
- 1965: Lappedykkernes ynglepladser i Danmark. – Feltornithologen 7: 17.
- SALOMONSEN, F., 1963: Oversigt over Danmarks fugle. – København.
- WINGE, H., 1907: Fortegnelse over Danmarks Fugle. – Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 1: 5–25.

Manuskriptet modtaget 5. feb. 1969.

Forfatterens adresse: Zoologisk Museum, Universitetsparken 15, København Ø.

Nordamerikanske fugle i Skandinavien

Af

BERTEL BRUUN

(With a Summary in English: North American Birds in Scandinavia.)

Den stadig stigende ornithologiske aktivitet i de nordiske lande og den nu meget høje kvalitet af håndbøger til identifikation af selv de sjældneste arter har ført til et stadig stigende antal observationer af fugle af nordamerikansk oprindelse. Der foreligger imidlertid ikke nogen samlet oversigt over disse transatlantiske træk-gæster. Emnet har været behandlet ret vidtgående i den engelske litteratur (f. eks. NISBET 1959 og 1963, ALEXANDER og FITTER 1955), men det har her specielt drejet

sig om forholdene for mindre grupper vedkomende og specielt med henblik på de britiske øer.

Angående de arter, som regelmæssigt krydser Atlanterhavet, har de omfangsrige grønlandske ringmærkninger givet mange og værdifulde oplysninger. Disse er samlet og bearbejdet af SALOMONSEN (1967). Det er naturligt først at gennemgå dette regelmæssige træk, hvor dette berører de skandinaviske lande (Island, Norge, Danmark, Sverige og Finland).

REGELMÆSSIGE TRANSATLANTISKE TRÆKFUGLE

Adskillige fuglearter foretager regelmæssigt træk over det nordlige Atlanterhav. Der er flere eksempler på arter ynglende

i den gamle verden med overvintringsområder i den nye (f. eks. nordrussiske Rider (*Rissa tridactyla*)). Disse arter er dog alle

havfugle (SALOMONSEN 1967a), og artsantallet lille. Langt mere almindeligt er transatlantisk træk hos arter, som yngler i Nordamerika, specielt Grønland, og overvintrer i den gamle verden.

De fleste af disse arter vil nå et eller flere af de skandinaviske lande under deres træk, specielt Island overflyves praktisk talt af dem alle. Disse arter, deres yngle- og overvintringsområder samt beviset for deres optræden i de skandinaviske lande er givet i tabel 1. Som det ses ligger de flestes trækveje og overvintringsområder udenfor det østlige Skandinavien.

Årsagerne til disse arters transatlantiske træk er flere. Den almindeligst givne er (SALOMONSEN 1967a, NØRREVANG 1963), at fuglene følger den rute, ad hvilken yngleområdet er indvandret. Dette er utvivlsomt tilfældet for flere arters vedkommende, men det må dog erindres, at flere arter har ændret deres trækretning og vinterkvarterer i historisk tid. Således trækker en ikke uvæsentlig og stadig stigende del af de i Island ynglende Hættemåger (*Larus ridibundus*) og Pibeænder (*Anas penelope*) til de nordamerikanske kyster (ERSKINE 1963, BRUUN, under udarbejdelse). For de grønlandske fugle er det imidlertid

også af væsentlig betydning, at de nærmeste passende overvintringsområder findes i Europa. Dette er illustreret på fig. 1, hvor 30° F (ca. ÷ 1°C) isotermeren for januar er indtegnet, og længden af teoretiske (og reelle) trækdistancer er givet. F. eks. ses det, at afstanden fra Østgrønland til Skotland er mindre end 2000 km, medens afstanden til Massachussetts er ca. 2500 km. Selv fra Vestgrønland er afstanden til relativt milde områder i Europa mindre end til tilsvarende områder i Nordamerika.

I tabel 2 har jeg opdelt de i tabel 1 nævnte arter efter de forhold, som må anses at være af størst betydning i at forårsage et transatlantisk træk. Det må erindres, at selv for arter indenfor gruppen som følger indvandringsvejen må afstanden til vinterkvarteret spille en ikke uvæsentlig rolle (angivet med + i tabellen). Opdelingen er baseret på JOHANSSENS (1956 og 1958), NØRREVANGS (1963) og SALOMONSENS (1967) angivelser.

Ialt er der 17 arter, for hvilke den korte afstand til passende overvintringsområder er den afgørende eller i det mindste en betydningsfuld faktor. Der er kun 11 arter for hvilke indvandringsvejen må anses at være af betydning.

Tabel 1. Regelmæssige trækgæster som optræder i Skandinavien. (S 67): SALOMONSEN 1967.

Table 1. Regular transatlantic migrants reaching Scandinavia. (S 67): SALOMONSEN 1967.

Art Species	Yngleområde Breeding grounds	Hoved- overvintringsområde Main wintering area	Bevis for optræden i Skandinavien Proof of occurrence in Scandinavia
Rødstrubet Lom <i>Gavia stellata</i>	Grønland	Nordsøområdet	1 genfangst Norge (S 67)
Mallemuk <i>Fulmaris glacialis</i>	Grønland	Nordlige Atlantehav	Statistisk analyse af svenske forekomster (MATHIASSEN 1963)
Havlit <i>Clangula hyemalis</i>	Grønland	Nordvestatlantiske kyster	1 genfangst Danmark (S 67)
Ederfugl <i>Somateria mollissima</i>	Østgrønland	Grønland	1 genfangst Island (S 67)
Kongeederfugl <i>Somateria spectabilis</i>	Østgrønland	Nordvestatlantiske kyster	1 genfangst Island (S 67)
Toppet Skallesluger <i>Mergus serrator</i>	Østgrønland	Island og de britiske øer	Antaget af SALOMONSEN (S 67)

Blisgås <i>Anser albifrons flavirostris</i>	Vestgrønland	Britiske øer	17 genfangster Island (S 67) 1 genfangst Norge (S 67)
Kortnæbbet Gås <i>Anser fabalis brachyrhynchus</i>	Østgrønland	Britiske øer	2 i Island mærkede genfanget yng- lende Grønland (S 67)
Knortegås <i>Branta bernicla</i>	Nordgrønland	Irland	Overflyvning af Island antaget af Salomonsen (S 67)
Bramgås <i>Branta leucopsis</i>	Østgrønland	Britiske øer	30 genfanget Island (S 67) 2 genfanget Norge (S 67)
Jagtfalk <i>Falco gyrfalco</i>	Grønland og høj- arktisk Amerika	Artisk Amerika, Grønland og Island	Rekorder af underarten i alle skan- dinaviske lande (SALOMONSEN 1963).
Stor Præstekrave <i>Charadrius hiaticula</i>	Grønland og Baffins Island	Tropiske Vestafrika	2 i Island mærkede genfanget Grønland (S 67)
Stenvender <i>Arenaria interpres</i>	Grønland og Ellesmere Island	Britiske øer	1 i Norge mærket genfanget Grønland (S 67)
Islandsk Ryle <i>Calidris canutus</i>	Grønland	Britiske øer?	2 i Island og 1 i Norge mærket genfanget Grønland (S 67)
Sortegrå Ryle <i>Calidris maritima</i>	Grønland	Grønland	1 i Island mærket genfanget Grøn- land (S 67)
Almindelig Ryle <i>Calidris alpina</i>	Østgrønland	Vesteuropa	Intet bevis, overflyver sandsynligvis Island
Sandløber <i>Calidris alba</i>	Østgrønland	Vesteuropa	2 i Norge mærkede genfanget Grønland (S 67)
Hvidvinget Måge <i>Larus glaucoides</i>	Grønland	Nordatlantiske kyster	Rekorder fra alle skandinaviske lande. 1 genfanget Island, Fær- øerne og Norge resp. (S 67)
Ride <i>Rissa tridactyla</i>	Nordatlantiske kyster	Nordatlanten	Intet bevis, når sandsynligvis Is- land og Norge
Havterne <i>Sterna paradisaea</i>	Nordatlantiske kyster	Sydatlanten	Intet bevis, overflyver sandsynligvis Island
Stenpikker <i>Oenanthe oenanthe leucorrhoea</i>	Grønland og Nordøstkanada	Afrika	Antages at raste i Island på forårs- træk (S 67)
Engpiber <i>Anthus pratensis</i>	Østgrønland	Vesteuropa	Intet bevis, overflyver sandsynligvis Island
Hvid Vipstjert <i>Motacilla alba</i>	Østgrønland	Vesteuropa	Intet bevis, overflyver sandsynligvis Island
Grønlandsk Gråsisken <i>Carduelis flammea rostrata</i>	Østgrønland	Island og de britiske øer	Overvintrer Island. 1 rekord Norge (Salomonsen 1963)
Grønlandsk Hvidsisken <i>Carduelis flammea hornemanni</i>	Grønland	Grønland	1 rekord Spitsbergen, Færøerne og Sverige, 3 Norge (Salomonsen 1963)
Laplandsværling <i>Calcarius lapponicus</i>	Østgrønland	Nordvesteuropa	Antaget at overflyve Island (Jacobsen 1963)
Snespurv <i>Plectrophenax nivalis</i>	Nordøstgrønland Østgrønland	Rusland Vesteuropa	1 genfangst Norge (S 67). Passerer sandsynligvis Island (S 67)

TILFÆLDIGE GÆSTER

I det følgende vil de nordamerikanske ar-
ter, som er tilfældige gæster i de skandi-
naviske lande blive gennemgået art for art.
Materialet er samlet fra litteraturen, og

kun for Islands vedkommende er dette
suppleret med endnu ikke publiceret mate-
riale, idet A. GARDARSSON venligst har stil-
let sit materiale til min disposition. Obser-

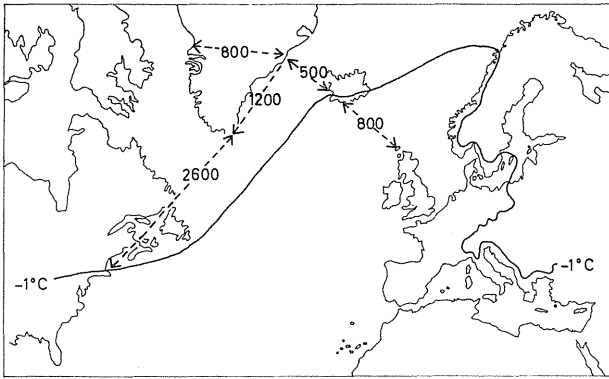

Fig. 1. $\div$ 1° C januar isoterm og afstanden mellem forskellige punkter i det Nordatlantiske område (angivet i kilometer).

Fig. 1. The $\div$ 1° C January isotherm and the distances between various points in the Northatlantic region. (Distances given in kilometers).

Tabel 2: Hovedårsager til transatlantisk træk.

Table 2: Main causes of transatlantic migration.

+ : Arter for hvilke de nærmeste passende overvintringsområder findes i Europa, men for hvilke betydningen af dette anses for sekundær eller er ukendt.

Species for which the nearest suitable wintering grounds are found in Europe, but for which the importance of this is thought secondary or is unknown.

A: Indvandret fra Europa.

Immigrated from Europe.

- + *Mergus serrator*
- + *Anser albifrons flavirostris*
- + *Anser fabalis brachyrhynchus*
- + *Branta leucopsis*
- Charadrius hiaticula*
- Arenaria interpres*
- + *Calidris alpina*
- + *Anthus pratensis*
- + *Motacilla alba*
- Oenanthe oenanthe leucorrhoe*
- Plectrophenax nivalis*

B: Nærmeste passende overvintringsområde findes i Europa.

Nearest suitable wintering grounds found in Europe.

- Somateria mollissima*
- Somateria spectabilis*
- Falco gyrfalco*
- Calidris maritima*
- Larus glaucooides*
- Carduelis flammea rostrata*
- Carduelis flammea hornemanni*
- Calcarius lapponicus*

C: Circumpolær udbredelse.

Circumpolar distribution.

- + *Gavia stellata*
  - Clangula hyemalis*
  - + *Branta bernicla*
  - Calidris canutus*
  - Calidris alba*
- D: Pelagisk. Pelagic.
- Fulmaris glacialis*
  - Rissa tridactyla*
  - Sterna paradisaea*

vationer fra det øvrige Europa (til sammenligning) er hovedsagelig samlet fra BANNERMAN (1953-1963), HOLLUM (1960), ALEXANDER og FITTER (1955) og de i British Birds årligt publicerede oversigter over sjældne forekomster fra Storbritanien og Irland.

Til belysning af nordamerikanske forhold er hovedsagelig benyttet GODFREY (1966) og ROBBINS et al. (1966).

GRÅSTRUBET LAPPEDYKKER

(*Podiceps griseigena holbøllii*)

6 rekorder:

Dec. 1885: Keflavik, Island, (Salomonsen 1963).
27. jan. 1906: Skerfjafjorden, Island, (Salomonsen 1963).

Juni 1907: Eyjafjorden, Island, (Salomonsen 1963).

13. jan. 1909: Hjalli, Ölfus, Island, (Salomonsen 1963).

Jan./Febr. 1938: Vestmannaøerne, Island, (Salomonsen 1963).

7. jan. 1835: Kullen, Skåne, Sverige, (Salomonsen 1963).

Fra det øvrige Europa er der kun yderligere to rekorder (Skotland og Frankrig). Den Gråstrubede Lappedykker overvintrer i stort tal langs den nordamerikanske østkyst, og det er utvivlsomt på dette tidspunkt et vist antal strejfer over Atlanterhavet. Efterårstrækket har en udtalt østlig retning i Nordamerika, men de sene forekomster i Island gør det usandsynligt, at dette fænomen skulle være af større betydning.

Da racen ligner den europæiske meget, er det ikke usandsynligt, at et større antal krydser Atlanten, men ikke bliver korrekt bestemt.

AMERIKANSK RØRDRUM

(*Botaurus lentiginosus*)

6 rekorder:

Primo nov. 1904: Fljotshlid, Sydlandet, Island, (Salomonsen 1963).

Sommer 1919: Vestmannaøerne, Island, (Salomonsen 1963).

11. nov. 1924: Randasundur, Nordvestlandet, Island, (Salomonsen 1963).

1930: Skopen, Sandø, Færøerne, (Salomonsen 1934).

26. aug. 1956: Egersund, Rogaland, Norge, (Salomonsen 1963).

Primo nov. 1961: Fanø, Danmark, (Salomonsen 1963).

Der er mere end 75 rekorder af denne art fra de britiske øer, flest fra oktober til december og kun een fra marts.

Arten er almindelig i Nordamerika, hvor den foretager betydelige vandringer i sensommeren og det tidlige efterår, mens det regulære sydgående træk er temmelig sent (september-oktober) (PALMER 1962). Begge disse vandringsperioder synes at føre til transatlantisk strejfe, som kan føre arten indenfor området af de skandinaviske lande.

AMERIKANSK KRIKAND

(*Anas crecca carolinensis*)

1 rekord:

29. apr.-5. maj 1954: Örebro, Sverige. (Förteckning över Sveriges Fåglar 1962). Denne forårsforekomst svarer til de mange fra de britiske øer (13 af 33). Det antages (BRUUN, under udarbejdelse), at i alle tilfælde en del af de om foråret forekommende Amerikanske Krikænder krydser Atlanten på denne årstid. Om den svenske fugl er kommet direkte fra Nordamerika eller har opholdt sig en tid på de britiske øer og derfra trukket til Sverige (abmigration), er et åbent spørgsmål.

BLÅVINGET AND (*Anas discors*)

1 rekord:

Med. apr. 1886: Sæby, Vendsyssel, Danmark, (Salomonsen 1963).

Denne art forekommer ret hyppigt på de britiske øer, men kun een af 15 er fra foråret (april), og ingen af de tre øvrige europæiske rekorder er fra foråret. Det synes således mere overbevisende, at denne rekord har drejet sig om en fugl, der har tilbragt vinteren på denne side af af Atlanten og har fulgt andre ænder nordpå på forårstrækket (abmigration).

AMERIKANSK PIPEAND (*Anas americana*)

15 rekorder:

Forår 1898: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

27. juni 1949: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

11. maj 1950: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

17. juni 1957: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

27. juni 1957: Snæfellsness, Vestisland, (Gardarsson 1969).

1. juli 1963: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

15. juni 1964: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

7. juni 1965: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

8.-9. nov. 1965: Sandgerdi, Sydvestisland, (Gardarsson 1969).

21. nov. 65 og 1., 10. og 11. jan. 1966: Reykjavik, Island, (Gardarsson 1969).

28. dec. 1965: Hafnarfjörður, Sydvestisland (Gardarsson 1969).

Forår 1966: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

Aug. 1966: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

5.-6. juni 1967: Myvatn, Island, (Gardarsson 1969).

14. nov. 1967: Reykjavik, Island, (Gardarsson 1969).

Der er 25 rekorder (hovedsagelig efterår og vinter) fra de britiske øer. Sommerforekomster fra Island drejer sig utvivlsomt om fugle, der har fulgt islandske Pibeænder (*Anas penelope*), af hvilke en del overvintrer i Nordamerika, til disse sidstnævntes yngleområde. Dette underbygges yderligere ved iagttagelsen af, at en (5.-6. juni 1967) var udparret med en Pibeand hun. Efterårsforekomsterne svarer ret godt til de britiske (som fra ringmærkning vides at komme direkte fra Nordamerika), og det er ikke usandsynligt, at de islandske efterårsforekomster ligeledes er kommet direkte fra Nordamerika og ikke er oversomrende individer.

HALSBÅNDTROLDAND (*Aythya collaris*)

2 rekorder:

18. dec. 1966-25. apr. 1967: Hareid, Møre og Romsdal, Norge, (Folkestad 1967).

16. marts 1963: Skælskør, Danmark, (BRUUN 1967).

Disse rekorder svarer vel til de øvrige 6 fra Europa, som alle er fra vinter og forår. Det anses for sandsynligt (BRUUN, under udarbejdelse), at denne art krydser Atlanten om vinteren og tidligt på foråret på vej fra overvintringsområderne langs

Nordamerikas Atlanterhavskyst til de nylig etablerede yngleområder i det østlige Kanada (GODFREY 1966). Denne art kan antages at ville forekomme i større antal i Nordvesteuropa i de kommende år, da den østkanadiske population er i stadig stigen.

BRILLEAND (*Melanitta perspicillata*)

17 rekorder:

23. nov. 1847: Kollafjord, Strømø, Færøerne, (Salomonsen 1963).
 23. sept. 1896: Sandvåg, Vågø, Færøerne, (Salomonsen 1963).
 23. sept. 1893: Heltefjord, Hordaland, Norge, (Salomonsen 1963).
 1833: Karesuando, Lappland, Sverige, (Salomonsen 1963).
 14. juni 1846: Ornö Skærgård, Sverige, (Salomonsen 1963).
 Ultimo apr. 1921: Bråviken, Östergötland, Sverige, (Salomonsen 1963).
 10. okt. 1924: Kalmarsund, Småland, Sverige, (Salomonsen 1963).
 14. maj 1925: Hasslö, Blekinge, Sverige, (Salomonsen 1963).
 24. maj 1924: Pörtö, Finland, (Salomonsen 1963).
 23. maj 1919: Kirkkomummi, Finland, (Salomonsen 1963).
 30. maj 1910: Ingo Degerby, Finland, (Salomonsen 1963).
 27. maj 1911: Ingo Degerby, Finland, (Salomonsen 1963).
 Maj 1867: Pojo Bugt, Finland, (Salomonsen 1963).
 Ult. apr.-maj 1866: 2 Korppo, Finland, (Salomonsen 1963).
 26. maj 1916: Korppo, Finland, (Salomonsen 1963).
 23. maj 1919: Kyrkslätt, Finland, (Salomonsen 1963).
 Sommer ?: Kyrö (nordgrænsen af Kittilä), Finland, (Merikallio 1958).

Arten forekommer hvert år i et lille antal langs de skotske kyster. De to forekomster fra september (Færøerne og Norge) falder lidt tidligere end tilfældet er for de britiske øer (2 af 37), medens oktober og november forekomsterne (Sverige og Færøerne) svarer til hovedankomsten til Skotland. I modsætning til disse er der ikke mindre end 12 forårsforekomster, alle fra Østersøområdet, og næsten alle fra maj, en måned fra hvilken der ikke er een eneste rekord fra de britiske øer. Der er her tydeligvis tale om et tilfælde af abmigration, hvor Brilleænderne følger Fløjsænder (*Melanitta fusca*) til disses yngleområder. De synes ikke at slå følge med deres slægtninge fra Island, som overvintret i det samme område. Brilleanden må utvivlsomt forekomme i de danske farvande på gennemrejse fra Skotland til Østersøområdet

om foråret, og de manglende rekorder må skyldes at arten er overset.

SNEGÅS (*Anser hyperboreus*)

9 rekorder:

- Juni 1896: Grindavik, Sydvestlandet, Island, (Salomonsen 1963).
 3. juli 1954: Seltjarnarnes, Island, (Salomonsen 1963).
 Primo sept. 1889: 5 (1 skudt) Andøya, Vesterålen, Norge, (Salomonsen 1963).
 24. sept. 1889: 4 (1 skudt) Lista, Vestagder, Norge, (Salomonsen 1963).
 Efterår 1920: Smøla, Møre og Romsdal, Norge, (Salomonsen 1963).
 26.-28. maj 1954: 2, Uleåborg, Finland, (Salomonsen 1963).
 Ultimo maj 1910: Korppoo, Finland, (Merikallio 1958).
 26. sept. 1954: Ringkjøbing Fjord, Danmark, (Salomonsen 1963).
 6., 7. og 11. apr. 1966: Frederiksværk, Danmark, (Christensen 1968).

Ingen af disse rekorder har med sikkerhed drejet sig om Stor Snegås (*A.h. atlanticus*). De nedlagte eksemplarer har tilhørt den mindre underart (*A.h. hyperboreus*), som forekommer i to faser, en hvid og en »blå«. Snegåsen (begge underarter, mest hyppigt dog *A.h. hyperboreus*) forekommer regelmæssigt hvert år på de britiske øer. Flest rekorder findes her fra oktober til februar, og der er ingen fra maj til juli. Skandinavien ligger således udenfor hovedområdet af denne arts forekomst i Europa, og alle rekorder afviger fra det normale for de britiske øer.

De to islandske rekorder drejer sig sandsynvis om fugle, der er kommet direkte fra Nordamerika (afdrift under forårstrækket). De tre norske rekorder er sikkert fugle, der under efterårstrækket har krydset Atlanten, som tilfældet er med den danske iagttagelse fra september. Det er af interesse, at disse iagttagelser falder tidligere end hovedparten fra de britiske øer. Den danske rekord fra april og de to finske fra maj drejer sig utvivlsomt om fugle, der har overvintret på de britiske øer eller Holland, og som har fulgt andre gåsearter på deres vej til yngleområderne (abmigration).

Generelt om andefugle

For denne gruppes vedkommende adskiller de skandinaviske rekorder sig klart fra det øvrige Europa, hvor disse arter optræder. Den største gruppe består af fugle, som er nået Skandinavien ved abmigration. For Brilleandens vedkommende er dette særligt tydeligt, men flere af de øvrige rekorder forklares bedst på denne måde. For Islands vedkommende spiller abmigrationen en stor rolle for forekomsten af Amerikansk Pipeand.

Snegåsens forekomst i Island må dreje sig om afdrift. Tilbage bliver en meget lille del af de skandinaviske forekomster af nordamerikanske andefugle, som svarer til forekomsten i det øvrige Europa, men kun for Halsbåndtroldandens vedkommende falder Skandinavien indenfor hovedforekomstrådet. Dette er naturligt, idet hovedre-

kruteringsområdet i Nordamerika er det østlige Kanada (BRUUN, under udarbejdelse), hvorfra det nærmeste europæiske område er de britiske øer. De fleste skandinaviske rekorder må således betragtes som værende sekundære til de britiske, og kun for Islands vedkommende spiller helt andre forhold en rolle.

Tabel 3. Andefuglenes fordeling i Skandinavien efter område og årstid.

Table 3. The distribution of waterfowl in Scandinavia in relation to place and time.

Område Area	Dec.-Febr.	Marts-Maj	Juni-Aug.	Sept.-Nov.
Island		4	9	4
Norge og Færøerne	1			6
Danmark		3		1
Sverige		3	1	1
Finland		10	1	

AMERIKANSK TÅRNFALK (*Falco sparverius*)

1 rekord:

Efterår 1901: Kalundborg, Danmark, (SALOMONSEN 1963).

Denne art er ikke forekommet i andre europæiske lande. Som andre rovfugle kan arten overleve længe uden føde, og forekomsten skyldes sikkert overfart med skib. Det kan i denne forbindelse nævnes, at Dværgfalk (*Falco columbarius*) og Tårnfalk (*Falco tinnunculus*) flere gange er iagttaget ombord på skibe (f. eks. DURAND 1963 og WILLIAMSON 1960).

SORARØRVAGTEL (*Porzana carolina*)

1 rekord:

8.-17. juni 1966: Aneby, Sverige, (WAHLSTRÖM 1967).

Der er 5 rekorder af denne art fra de britiske øer, 2 fra foråret og 3 fra efteråret. Arten er den almindeligste af vandhønsene i Nordamerika og er trækfugl. Som tilfældet er med Engsnarre (*Crex crex*), synes denne art at være særdeles følsom for afdrift under trækket. Det kan ikke udelukkes, at det svenske eksemplar har overvintret i Europa.

KILDIRE *Charadrius vociferus*)

2 rekorder:

16. marts 1939: Randisandur, Island, (Salomonsen 1963).

Sept. 1939: Nolsø, Færøerne, (Salomonsen 1963).

Denne art er forekommet ca. 15 gange på de britiske øer, fra sent efterår til tidligt forår. Den færøske forekomst falder udenfor dette tidsrum, og det drejer sig sandsynligvis om en fugl der, som tilfældet hyppigt er hos denne art (GRISCOM og SNYDER 1955), har foretaget nordgående strejf under det tidlige efterårstræk. Lignende strejf fø-

rer den senere på efteråret til de sydligere beliggende britiske øer (NISBET 1959).

Den islandske fugl kan have overvintret i England, men det er dog mere sandsynligt, at der er tale om afdrift under forårstrækket, som tilfældet er med de fleste islandske forårsforekomster.

AMERIKANSK HJEJLE (*Pluvialis dominica*)

Af de to underarter *P.d. dominica* og *P.d. fulva* er kun den sidstnævnte truffet i Skandinavien. 3 rekorder:

24. dec. 1895: Jæren, Rogaland, Norge, (Salomonsen 1963).

26. sept. 1937: Pasvik, Sørvaranger, Norge, (Salomonsen 1963).

6. juli 1893: Tåkern, Østergötland, Sverige, (Salomonsen 1963).

Denne underart yngler i Østsibirien og i det vestlige Alaska og overvintret på Stillehavsoerne og i Australien. Den er truffet flere gange på de britiske øer, dog aldrig i Irland. Der er således næppe grund til at antage, at disse fugle har krydset Atlanterhavet, men er langt snarere nået vore kyster fra Sibirien.

BARTRAMSKLIRE (*Bartramia longicauda*)

1 rekord:

3. nov. 1920: Tim, Ringkjøbing, Danmark, (Salomonsen 1963).

Der er 18 rekorder af denne art fra de britiske øer, 16 af hvilke er fra efteråret. Den danske forekomst svarer fuldt til disse.

KORTNÆBBET SNEPPEKLIRE

(*Limnodromus griseus*)

5 rekorder:

13. maj 1956: Vesløs, Vejle, Hanherred, Danmark, (Salomonsen 1963).

11. juli 1958: Sønderlem Vig, Vinderup, Danmark, (Salomonsen 1963).

27. nov. 1960: Amager, Danmark, (Salomonsen 1963).

1. maj 1966: Karlstad, Sverige, (EHRENROTH 1967).

17.-18. sept. 1966: Ulricehamn, Sverige, (ANDERSSON 1967).

Problemet om adskillelsen af denne art fra den følgende gør en analyse vanskelig. Den bedste differentialdiagnostiske gennemgang er givet af WALLACE (1968). Desuden er problemet diskuteret af NISBET (1959 og 1960). Der er imidlertid næppe grund til at betvivle den korrekte bestemmelse af de skandinaviske forekomster. Forårs- og sommerforekomsterne er klart afvigende fra de britiske forekomster (efterår), og det er ikke usandsynligt disse iagttagelser drejer sig om fugle, der har overvintret andetsteds i Europa, som de vides at have gjort på de britiske øer.

LANGNÆBBET SNEPPEKLIRE

(*Limnodromus scolopaceus*)

2 rekorder:

1. aug. 1894: Manø hølade, Ribe, Danmark, (Salomonsen 1963).

25.-27. okt. 1961: Ottenby, Øland, Sverige, (Salomonsen 1963).

Disse svarer til de 16 britiske rekorder. Augustforekomsten er dog den tidligste fra Europa, men svarer dog til tidspunktet for det tidlige efterårstræk i Nordamerika.

AMERIKANSK SVALEKLIRE (*Tringa solitaria*)

1 rekord:

2. aug. 1940: Borgarfjord, Sydvestlandet, Island, (Salomonsen 1963).

De 13 britiske rekorder er fra april til oktober med flertallet fra det tidlige efterår (aug.-sept.:7) svarende til den islandske forekomst.

GULBENET KLIRE (*Tringa flavipes*)

1 rekord:

Efterår 1912: Sønderborg, Danmark, (Salomonsen 1963).

Der er mere end 60 rekorder fra de britiske øer, af hvilke de flest er fra september (30 af 67). Den danske rekord svarer til disse.

AMERIKANSK DVÆRGRYLE

(*Calidris minutilla*)

1 rekord:

5. juni 1847: Helsingfors, Finland (Salomonsen 1963).

Der er 13 britiske rekorder af denne art, alle fra august til oktober. Denne forårsforekomst fra Finland synes at måtte dreje sig om en fugl, der har overvintret i den gamle verden og har fulgt andre ryler på deres forårstræk (abmigration).

STRIBET RYLE (*Calidris melanotos*)

8 rekorder:

9. dec. 1909: Manareyjar, Axarfjord, Island, (Salomonsen 1963).

3. sept. 1924: Jæren, Rogaland, Norge, (Salomonsen 1963).

22. sept. 1957: Varberg, Halland, Sverige, (Salomonsen 1963).

1.-3. aug. 1961: Ottenby, Øland, Sverige, (F.S.F. 1962).

10. sept. 1957: Tauvo, Siikajoki, Finland, (Salomonsen 1963).

21. juli 1950: Amager, Danmark, (Salomonsen 1963).

4.-6. maj 1952: Amager, Danmark, (Salomonsen 1963).

6. sept. 1955: Løgstør, Danmark, (Salomonsen 1963).

Denne er den almindeligst forekommende amerikanske vadefugl i Europa. Den er nu så hyppigt iagttaget på de britiske øer, at enkeltiagttagelser ikke længere publiceres (SMITH et al. 1967). Arten optræder her langt hyppigst i september, og mindre end 5% af rekorderne er fra foråret. Dette svarer nogenlunde til de skandinaviske rekorder. De om foråret forekommende individer har utvivlsomt tilbragt vinteren på denne side af Atlanterhavet. Dette underbygges bl. a. af forekomsten af arten i Afrika (WILLIAMS 1952). Den islandske forekomst i december er besynderlig, idet den falder helt udenfor hvad der iøvrigt vides om artens forekomst i Europa, og det er mig ikke muligt at inde en naturlig forklaring på denne iagttagelse.

Muligheden for, at i alle tilfælde en del i Europa iagttagne Stribede Ryler er nået hertil fra deres sibiriske snarere end deres amerikanske yngleområder, kan ikke udelukkes. Det er dog usandsynligt, idet både tidspunkt og lokalitet svarer fuldtud til andre, og utvivlsomme, transatlantiske vaders.

BAIRDS RYLE (*Calidris bairdii*)

1 rekord:

17. aug. 1959: Varberg, Sverige, (GUNNARSSON et al. 1960).

Denne forekomst svarer til de 26 britiske rekorder, der alle, med een undtagelse, er fra efteråret. Dog er de fleste britiske fra september (15).

PRÆRIELØBER (*Tryngites subruficollis*)

2 rekorder:

1. aug. 1933: Køge, Danmark, (Salomonsen 1963).

8.-9. juli 1964: Ny Ålesund, Svalbard, (Ahlén 1967).

Der er ialt 53 rekorder fra de britiske øer, af hvilke de 3 er fra september. Den danske fugl er således forholdsvis tidligt ofrekommende. Iagtta-

gelsen fra Svalbard kan enten dreje sig om en fugl, der har overvintret på denne side af Atlanterhavet (men der er kun 3 forårsforekomster fra de britiske øer) eller om en fugl, der under det nordgående træk i Nordamerika er kommet på afdrift.

LANGBENET RYLE (*Micropalama himantopus*)
2 rekorder:

- 13. juli 1963: Øland, Sverige, (Danielsson 1964).
- 14. juli 1963: Øland, Sverige, (Danielsson 1964).

Trods de nære datoer drejer det sig utvivlsomt om to eksemplarer. Der er 6 rekorder fra de britiske øer, alle fra juli til september. De to svenske er således tidlige, men iøvrigt svarende til de britiske.

WILSONS SVØMMESNEPPE
(*Phalaropus tricolor*)

1 rekord:

- 24. juni 1963: Ammarnäs, Sverige, (Mortensen 1965).

Der er 24 britiske rekorder, 1 fra maj, 6 fra juni, 1 fra juli, 3 fra august, 11 fra september og 4 fra oktober. Disse falder således i to grupper, en mindre fra sent forår og/eller tidlig sommer og en, den største, fra det tidlige efterår. Den svenske rekord svarer til den før førstnævnte gruppe. Det er sandsynligst, at forårsgæsterne har overvintret i Sydatlanten og er nået Nordeuropa derfra under forårstrækket (abmigration). Skønt arten ikke er særlig pelagisk i forhold til de to andre svømmesnepper, foreligger der dog iagttagelser fra både det åbne hav og Falklandsøerne (MURPHY 1936).

Generelt om vadefugle

Stort set svarer denne gruppes optræden i Skan-

dinavien til dens optræden i det øvrige Europa. Der er dog visse afvigelser, som er værd at bemærke. Det ses således af tabel 4, at der er forholdsvis flere tidlige efterårsrekorder, end tilfældet er for de britiske øers vedkommende. At vadefuglene skulle orekomme itdligere i Skandinavien, er for så vidt naturligt grundet disse landes mere nordlige beliggenhed. De hyppige forårsforekomster kan måske skyldes det samme forhold, som gør sig gældende for andefuglenes vedkommende, nemlig abmigration.

NISBET (1959) har, i sin analyse af nordamerikanske vadefugles optræden i Europa, fremført den teori, at det er de arter, der i Nordamerika har en østlig trækretning om efteråret, og som derfor lettest overflyver atlanterhavskysten og føres over Atlanten, som hyppigst optræder i Europa. Imidlertid har de senere års iagttagelser fra de britiske øer vist, at også arter, som har en sydlig trækretning, føres over Atlanten, f. eks. Kortnæbbet Sneppeklire. Det synes klart, at hovedrekruteringsområdet er det sydøstlige Kanada, hvor også vindforholdene om efteråret begunstiger et transatlantisk træk. Dette område gennemrejses også af fugle fra det nordøstlige Kanada, fugle som har en sydlig trækretning. Fælles for de hyppigst optrædende vadefugle er det imidlertid, at de alle er indlandstrækkere og ikke kysttrækkere. Dette forhold hænger måske sammen med, at kysttrækkere er mere bundne af ledelinier, end tilfældet er med indlandstrækkere. Et lignende forhold gør sig gældende for de i Nordamerika optrædende europæiske arter (BRUNN, under udarbejdelse). De skandinaviske rekorder underbygger dog NISBERTS konklusion, at vadefuglene når Europa fra en vest-syd-vestlig retning og ikke nordfra.

Tabel 4. Vadefuglenes fordeling i Skandinavien efter område og årstid.

Table 4. The distribution of waders in Scandinavia in relation to place and time.

Område Area	Dec.-Febr.	Marts-Maj	Juni-Aug.	Sept.-Nov.
Island	1	1	1	
Norge og Færøerne			1	2
Danmark		2	4	4
Sverige		1	5	3
Finland			1	1

SORTVINGET MÅGE (*Larus atricilla*)

1 rekord:

- 18.-20. jan. 1964: Gøteborg, Sverige, (ALBREKTSSON og BERNDTSSON 1965).

De 2 britiske rekorder er fra maj og juli. Den svenske svarer overhovedet ikke dertil. Arten er almindelig som overvintrende langs nordamerikas

østkyst, og det må utvivlsomt dreje sig om en fugl indfanget i ganske specielle vejrforhold, som har ført den over Atlanten. Det kan i denne forbindelse fremhæves at Bonapartes Måge (*Larus philadelphia*) er truffet 14 gange på de britiske øer. To af disse iagttagelser er fra januar.

NATHØG (Chordeiles minor)

1 rekord:

1. okt. 1955: Koltur, Færøerne, (SALOMONSEN 1963).

Der er 3 rekorder fra de britiske øer, alle fra september. Træktiden i Nordamerika, hvor arten er talrig med en vid udbredelse, svarer til de europæiske forekomster.

GULNÆBBET GØG (Coccyzus americanus)

1 rekord:

23. okt. 1936: Samsø, Danmark, (SALOMONSEN 1963).

De 27 rekorder fra det øvrige Europa falder alle fra ultimo september til december med flest (13) i oktober. Den danske rekord svarer fuldtud hertil.

PARULASANGER (Parula americana)

1 rekord:

Ultimo okt. 1913: Vik, Sydlandet, Island, Salomonsen 1963).

De 2 rekorder fra de britiske øer er fra oktober og november svarende til den islandske rekord.

BÆLTESTØDFISKER (Ceryle alcyon)

1 rekord:

Ultimo sept. 1901: Vestmannaøerne, Island, (SALOMONSEN 1963).

Den eneste anden europæiske rekord er fra Holland i december 1899. Arten er talrig og af

vid udbredelse i Nordamerika. Den er ikke nogen særlig udpræget trækfugl, men strejfer en del omkring og har bl. a. nået Grønland een gang i maj og een gang i november.

HVIDHALSET SPURV (Zonotrichia albicollis)

1 rekord:

5. dec. 1963: Malmø, Sverige, (CHRISTIANSSON og GERELL 1966).

Der er 8 rekorder fra de britiske øer, 1 fra april, 3 fra maj, 1 fra juni, 1 fra september og 2 fra oktober. Arten holdes som burfugl og vides også at kunne krydse Atlanten ombord på skib (DURAND 1961 og 1963). Om dette sidste er tilfældet med den svenske fugl, kan ikke afgøres.

Generelt om spurvefugle

I sin analyse af amerikanske spurvefugles optræden i Europa når NISBET (1963) til den konklusion, at modsat træk (som vides at foregå langs Nordamerikas østkyst om efteråret (DRURY og KEITH 1962)) og tropiske storme (hurricanes) er af stor betydning for disse arters transatlantiske træk. Han mener også, at spurvefugle rekruteres fra et sydligere område end vadefugle (og andefugle (BRUUN, under udarbejdelse)). NISBET angiver, at finkefuglene sandsynligvis krydser ombord på skibe. Der er intet i det skandinaviske materiale, som ikke er i overensstemmelse med disse teorier.

KONKLUSION

Det fremgår af gennemgangen, at de i de Nordiske lande optrædende nordamerikanske fugle udviser træk, som på mange punkter afviger fra disse arters optræden i det øvrige Europa, de britiske øer i særdeleshed.

Island har, ved sin beliggenhed midt i Atlanten, et stort antal gæster fra Grønland, idet praktisk taget alle de arter, der overvintrer i Europa, passerer landet, og flere arter overvintrer her (se tabel 1). Desuden besøges Island om foråret af amerikanske fugle, der enten følger islandske fugle, der overvintrer i Nordamerika (Amerikansk Pibeand) – altså abmigration – eller udsættes for ugunstige vejrforhold under forårstrækket – altså afdrift.

Danmark og Norge besøges kun sjældent af fugle fra Grønland, idet de fleste

af disse arters overvintringsområde hovedsageligt er at finde længere mod syd eller vest. Det samme forhold gør sig i Norge gældende for de tilfældige gæsters vedkommende, idet disse svarer til forholdene i den øvrige del af det vestligste Europa. Disse gæster er langt mere fåtallige end tilfældet er på de britiske øer. Det er således hovedsageligt om efteråret de nordamerikanske fugle optræder.

I Sverige, og specielt Finland, er der praktisk taget ingen af de regelmæssige transatlantiske trækkere som optræder, og antallet af tilfældige efterårsgæster (svarende til hovedparten af de britiske) er meget få. Derimod er i Danmark, Sverige og specielt Finland hovedparten af de tilfældige gæster at finde om foråret, nemlig fugle som følger europæiske arter mod

nordøst fra deres fælles overvintringsområde (f. eks. Brilleand), altså abmigration.

Selvom der er en naturlig overgang fra det ene område til det andet, er dette bil-

lede af de nordamerikanske fugles optræden temmelig klart og stort set svarende til landegrænserne, som det fremgår af tabel 3 og 4.

SUMMARY IN ENGLISH

North American Birds in Scandinavia.

The regular transatlantic migrants from north-easternmost North America which have visited Scandinavia are listed in table 1. Most pass by or winter in Iceland, whereas the remainder of Scandinavia, Sweden and Finland in particular, is only rarely visited.

The causes of this transatlantic migration are discussed, and the factors thought to be the greatest importance for each species are listed in table 2. It is pointed out the distance to suitable wintering grounds from the area where most species breed is shorter if transatlantic migration is performed rather than migration within the north american continent (fig. 1).

All records of accidental visitors to Scandinavia from North America are listed, and for each species compared to the occurrence in the rest of Europe, the British Isles in particular:

Red-necked Grebe (*Podiceps griseigena holbølli*) has occurred in Iceland no less than 4 times in winter and once in the summer. The 6 occurrences of American Bittern (*Botaurus lentiginosus*) correspond well with the british records. Waterfowl show definite differences in their occurrence (table 3). In Iceland waterfowl occur in spring, the reason for this being drift during spring migration in North America (Snow Goose (*Anser hyperboreus*)) or abmigration (American Wigeon (*Anas americana*) following Wigeon (*A. penelope*) from North America in spring). Sweden and Finland have no less than 12 records of Surf Scoter (*Melanitta perspicillata*) from the spring, an example of abmigration from the wintering grounds in the British Isles. The records of American Teal (*A. crecca carolinensis*), Blue-winged Teal (*A. discors*) and Ring-necked Duck (*Aythya*

collaris) correspond to the records from the rest of Europe although it is of interest both the first mentioned species were met with in spring. The American Kestrel (*Falco sparverius*) from Denmark is thought to have accomplished the crossing onboard ship. The occurrence of a Sora (*Porzana carolina*) and most of the waders correspond well with the occurrence of these species in the British Isles, with the exception that the records have a tendency to be a little earlier in fall and that there are relatively more spring records (table 4) which might be an indication of abmigration of species which have wintered on the eastern side of the Atlantic.

The swedish record of a Laughing Gull (*Larus atricilla*) from january does not correspond with the 2 british records which are from may and july. It does correspond with the british records of Bonapartes Gull (*L. philadelphia*) though. The single records of American Nighthawk (*Chordeiles minor*), Yellow-billed Cockoo (*Coccyzus americanus*), Belted Kingfisher (*Ceryle alcyon*), Parula Warbler (*Parula americana*), and White-throated Sparrow (*Zonotrichia albicollis*) correspond to similar records from the rest of Europe.

The occurrence of north american birds in the different Scandinavian countries differ in a characteristic way: Iceland has particularly many spring records of birds which presumably arrive directly from North America. Norway corresponds well with the British Isles, and most records are from the fall. In Denmark, Sweden and, in particular, Finland a large number of records are from the spring, presumably of birds which have wintered on the eastern side of the Atlantic.

LITTERATUR

AHLÈN, I., 1967: Report on Four New Bird Species on Spitsbergen. - Vår Fågelvärld 26: 1-5.
 ALBREKTSSON, T. og BERNDTSSON, R., 1965: Amerikansk skratmås (*Larus atricilla*) observerad i Göteborgs fiskhamn. - Vår Fågelvärld 24: 289-293.
 ALEXANDER, W. B. and FITTER, R. S. R., 1955: American land-birds in western Europe. - British Birds 48: 1-14.

ANDERSSON, J., 1967: Observation av Kortnäbbad beckasinsnäppa (*Limnodromus griseus*) vid Ulricehamn den 17.-18. september 1966. - Vår Fågelvärld 26: 293-296.
 BANNERMAN, D. A., 1953-1963: The Birds of the British Isles. Vol I-XII. Edinburgh.
 BRUUN, B., 1967: Halsbåndtroldand (*Aythya collaris*) iagttaget ved Skælskør vinteren 1963. - Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 61: 109-110.

- CHRISTENSEN, P. V., 1968: Snegås (*Anser caerulescens*) iagttaget på Halsnæs, forår 1966. – Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 62: 98.
- CHRISTIANSSON, S. and GERELL, R., 1966: Vithalsad sparv (*Zonotrichia albicollis*) ny art för Sverige. – Vår Fågelvärld 25: 1–4.
- DANIELSSON, B., 1964: Stylnäppa (*Micropalama himantopus*) anträffad i Sverige. – Vår Fågelvärld 23: 193–199.
- DRURY, W. H. and KEITH, J. A., 1962: Radar studies of songbird migration in coastal New England. – Ibis 104: 449–489.
- DRURY, W. H. and NISBET, I. C. T., 1964: Radar Studies of Orientation of Songbird Migrants in Southeastern New England. – Bird Banding 35: 69–119.
- DURAND, A. L., 1961: White-throated Sparrow and American Robin crossing Atlantic onboard ship. – British Birds 54: 439–440.
- DURAND, A. L., 1963: A remarkable fall of American land-birds on the »Mauretania«, New York to Southampton, October 1962. – British Birds 56: 157–164.
- EHRENROTH, G., 1967: Kortnäbbad beckasin-snäppa (*Limnodromus griseus*) anträffad vid Karlstad den 1. maj 1966. – Vår Fågelvärld 26: 289–292.
- ERSKINE, A. J., 1963: The Black-headed Gull (*Larus ridibundus*) in Eastern North America. – Audubon Field Notes 17: 334–338.
- FOLKESTAD, A. O., 1967: Ringand, (*Aythya collaris*) – nu art for Norge. – Sterna 7: 345–352.
- Förteckning över Sveriges Fåglar. (1962). Stockholm.
- GARDARSSON, A., 1969: The American Wigeon (*Anas americana*) in Iceland. In print.
- GODFREY, W. E., 1966: The Birds of Canada. – Ottawa.
- GUNNARSSON, A. et al., 1960: Gulbröstad snäppa (*Calidris bairdii*) för första gången anträffad i Sverige. – Vår Fågelvärld 19: 60.
- HOLLOM, P. A. D., 1960: Popular Handbook of Rarer British Birds. – London.
- JACOBSEN, J. R., 1963: Laplandsværtingens (*Calcarius lapponicus lapponicus* (L)) træk og overvintring i Nordvesteuropa. – Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 57: 181–220.
- JOHANSEN, H., 1956 og 1958: Revision und Entstehung der Arktischen Vogelfauna. – Acta Arctica. Fasc. VIII og IX.
- MATHIASSEN, S., 1963: Stormfåglar (*Fulmaris glacialis*) i svenska vatten, en biometrisk-morfologisk studie med syfta at klarlägga deras ursprung. – Vår Fågelvärld 22: 271–289.
- MCLEAN, I. and WILLIAMSON, K., 1960: Migrants at station »Juliett« in September 1959. – British Birds 53: 215–219.
- MERIKALIO, E., 1958: Finnish Birds. – Fauna Fennica v. Helsinki.
- MORTENSEN, C. E., 1965: Wilsons Svømmesneppe (*Phalaropus tricolor*) truffet i Lapland. – Vår Fågelvärld 24: 240–243.
- MURPHY, R. C., 1936: Oceanic Birds of South America. New York.
- NISBET, I. C. T., 1959: Wader migration in North America and its relation to transatlantic crossings. – British Birds 52: 205–215.
- NISBET, I. C. T., 1961: Dowitchers in Great Britain and Ireland. – British Birds 54: 343–357.
- NISBET, I. C. T., 1963: American passerines in western Europe 1951–62. – British Birds 56: 204–217.
- NOVRUP, L., 1963: Amerikansk Rørdrum (*Botaurus lentiginosus* (Mont.)) ny for Danmark. – Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 57: 71.
- NØRREVANG, A., 1963: Considerations of Avifaunal Connections Across the North Atlantic. – Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 57: 99–109.
- PALMER, R. S., 1962: Handbook of North American Birds. Vol. I. New Haven.
- ROBBINS, C. S., BRUUN, B. and ZIM, H., 1966: Birds of North America. New York.
- SALOMONSEN, F., 1963: Nordens Fugle i Farver. Bind 7. København.
- SALOMONSEN, F., 1967: Fuglene på Grønland. København.
- SALOMONSEN, F., 1967a: Fugletrækket og dets gæder. København.
- SMITH, F. R. and the Rarities Committee, 1967: Report on rar birds in Great Britain in 1966. – British Birds 60: 309–338.
- WAHLSTRÖM, S., 1967: Karolinasumphönan (*Porzanae carolina*) – för Sverige ny fågelart, bestämd genom lätet. – Vår Fågelvärld 26: 1–5.
- WALLACE, D. I. M., 1968: Dowitcher identification: a brief review. – British Birds 61: 366–372.
- WILLIAMS, J. G., 1952: American Pectoral Sandpiper in Kenya Colony. – Ibis 54: 538.

Manuskriptet modtaget 5. april 1969.

Forfatterens adresse: 317 West 83rd Street, New York,
N. Y. 10024, U. S. A.